

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.272 van 23 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 8 januari 2009 houdende de weigering van visum kort verblijf (type C).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2009.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CHAYA-MOGHRABI, die loco advocaat C. VAN RISSEGHEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VAN HELMONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 september 2006 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot bekomen van een visum kort verblijf.

Op 29 november 2006 beslist de gemachtigde van de minister het gevraagde visum niet toe te staan.

Op 29 augustus 2008 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag tot verkrijgen van een visum kort verblijf (type C).

Op 8 januari 2009 weigert de gemachtigde van de minister dit visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...) Motivations:

(...)

Beslissing genomen conform artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van verordening 562/2006/EG (...)"

Op 16 februari 2009 wordt deze weigering tot visum kort verblijf herzien door de gemachtigde van de minister en wordt akkoord gegaan met de afgifte van een visum kort verblijf aan de verzoekende partij.

2. Rechtspleging

2.1. Waar de verzoekende partij opteert voor de Franse taal als "proceduretaal" dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p. 737). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

Overeenkomstig artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet staat het de verzoekende partij wel vrij om voor zijn akten en verklaringen de taal te gebruiken welke hij verkiest. De raadsman die de verzoekende partij bijstaat of vertegenwoordigt dient evenwel ter terechtzitting de proceduretaal te hanteren in zijn mondelinge toelichtingen (*Gedr. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 123).

2.2. De verzoekende partij vraagt in haar repliekmemoirie dat de in het Nederlands opgestelde nota van de verwerende partij conform artikel 39/17 van de Vreemdelingenwet nietig verklaard wordt. De verzoekende partij specificeert dat zij het Frans gekozen heeft als proceduretaal, dat de verwerende partij haar nota met opmerkingen in het Nederlands heeft opgesteld en dat dit bijgevolg een schending uitmaakt van artikel 39/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/17 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Nietig is ieder verzoekschrift dat en iedere memorie die door een aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken onderworpen partij aan de Raad is gericht in een andere taal dan die haar bij die wetgeving is

opgelegd. De nietigheid wordt ambtshalve uitgesproken. De nietige akte stuit echter de termijnen van de verjaring en van de procedure; deze termijnen lopen niet gedurende de instantie”.

Overeenkomstig artikel 39/16 van de Vreemdelingenwet dienen dezen wanneer ze voor de Raad verschijnen, voor hun akten en verklaringen de taal te gebruiken welke hun is opgelegd door de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken in hun binnendiensten. Doordat de bestreden beslissing in het Nederlands getroffen werd, dient de gemachtigde van de minister, zoals reeds gesteld in punt 2.1., het Nederlands te hanteren voor zijn akten en verklaringen wanneer hij voor de Raad verschijnt. De sanctie die artikel 39/17 van de vreemdelingenwet voorziet bij overtreding van de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken door een partij die aan deze taalwetgeving is onderworpen, vindt derhalve geen toepassing.

Op de eis van de verzoekende partij om de in het Nederlands opgestelde nota van de verwerende partij conform artikel 39/17 van de Vreemdelingenwet nietig te verklaren, wordt derhalve niet ingegaan.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

De verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op, daar de weigeringsbeslissing van 8 januari 2009 is herzien op 16 februari 2009 en die dag akkoord werd gegaan met de afgifte van het visum.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing een weigering van afgifte van een visum kort verblijf betreft. De Raad stelt op basis van de informatie door de gemachtigde van de minister verstrekt, vast dat de weigering van visum kort verblijf (type C) van 8 januari 2009 werd herzien en het akkoord werd verleend voor de afgifte van een visum kort verblijf (type C) op 16 februari 2009. De verzoekende partij heeft bijgevolg verkregen wat zij beoogde, met name een visum kort verblijf (type C).

De verzoekende partij heeft geen belang bij de vernietiging van het bestreden bevel. De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.